

Kënaqësia nuk është e garantuar (Predikuesi 5, 6)

Kur duam të blejmë diçka, tregohemi shumë të kujdesshëm. Duam të sigurohemi që cilësia e mallit të jetë sa më lartë. Ç’do të bënim nëse në etiketën e mallit do të shkruhej: «*Kënaqësia nga blerja e këtij malli nuk është e garantuar*». Një jetë pa Perëndinë nuk garanton lumturinë, megjithatë shumë njerëz zgjedhin të bëjnë një jetë të tillë.

Te libri i Predikuesit, kapitujt 5 dhe 6, Salomoni vazhdon të theksojë kotësinë e jetës larg Perëndisë. Një njeri që jeton pa i besuar Perëndisë çoroditet nga gjithçka. Çdo gjë në tokë e humbet kuptimin, po të mendojmë fundin që na pret. Fundi i jetës në tokë është vdekja. Në qoftë se vdekja është fundi i njeriut, atëherë, ç’qëllim ka jeta e tij? As jeta dhe as vdekja nuk kanë kuptim pa shpresën që vjen nga Perëndia.

Ky fakt tregon se sa e rëndësishme është për ne marrëdhënia që vendosim me Perëndinë. Asnjë nuk duhet të luajë me vullnetin e Perëndisë. Feja që nuk predikon dedikim të plotë ndaj Perëndisë vetëm sa i shton zbrazëtinë jetës. Nuk është çudi që njerëz kaq «fetarë» janë të pakënaqur. Ata kanë pak besim, aq besim sa i bën vetëm të humbasin rehatin, aq besim sa të kuptojnë se, në të vërtetë, nuk e kënaqin Perëndinë. Problemi i tyre është mungesa e besimit të plotë, që sjell siguri dhe vjen vetëm përmes dedikimit të plotë. Salomoni e shkroi këtë pjesë duke patur pikërisht këto fakte në mendje.

BESIMI I PJESSHËM NË PERËNDI NUK DO TË NA KËNAQË (5:1–7)

Ne duhet të jemi të kujdesshëm kur nderojmë Perëndinë (5:1–3). Kur jemi në praninë e Tij është më mirë të dëgjojmë se sa të flasim. Shumica e njerëzve nuk e kuptojnë se, nëse nuk i shërbejnë Perëndisë me gjithë zemër, çdo përpjekje për ta kënaqur Atë është e kotë. «Flijimi i budallenjve», në vargun 1, ndoshta i referohet një flijimi sa për sy e faqe, nga një «besimtar» që mendon se kjo është gjithçka që Perëndia kërkon prej njeriut. Perëndia nuk kërkon thjesht flijime prej nesh, Ai kërkon që t’i bindemi. Perëndia do që të kemi një shpirt të përlulur dhe të penduar. Njeriu budalla i bën flijime Perëndisë, duke shpresuar se Perëndia do t’i kushtojë vëmendje dhe do t’ia dëgjojë kërkesën e tij gjysmake për falje, megjithatë ai vazhdon në rrugën e tij, duke mos patur asnjë lloj dëshire që t’i bindet Perëndisë.

Këta njerëz që «luajnë» me fenë në këtë mënyrë shumë herë janë më të çoroditur dhe më të shqetësuar në kohë të vështira sesa ata që nuk i besojnë aspak Perëndisë. Ata që nuk i besojnë Perëndisë nuk presin ndonjë gjë prej Tij dhe, në të njëjtën kohë e fajësojnë Atë për çdo gjë. Në anën tjetër, ata që janë besimtarë vetëm në emër shpesh mendojnë se Perëndia duhet t’ua plotësojë gjithë

dëshirat. Një individ i tillë ka një besim aq të vogël, sa nuk beson aspak se Perëndia është në gjendje t'i zgjidhë qoftë edhe problemin më të vogël, me të cilin ndeshet në jetë.

Salomoni na paralajmëron që të mos i afrohemi Perëndisë pa seriozitetin e duhur apo me një zemër të pasinqertë (5:2). Në fakt, ai tha: «Mos u nxito me gojën tënde, dhe zemra jote të mos shpejtohet të thotë asnjë fjalë përpara Zotit, sepse Perëndia është në qiell dhe ti mbi tokë, prandaj fjalët e tua të jenë të pakta.» Një njeri që flet shumë në praninë e Perëndisë mund të mëkatojë më shumë me gojën e tij. Vetëm budallai flet shumë, kur gjendet përpara Perëndisë (5:3).

Duhet t'i mbajmë premtimet që i bëjmë Perëndisë (5:4–7). Është më mirë të mos i premtojmë ndonjë gjë Perëndisë sesa t'i premtojmë diçka dhe të mos e mbajmë atë premtim. Nuk duhet të bëjmë premtime të cilat nuk mund t'i mbajmë ose që s'kemi ndërmend t'i mbajmë. Ne mëkatojmë kur nga goja jonë del një premtim që s'mund ta mbajmë. Nuk do të ketë asnjë vlerë nëse ne do të përpiqemi të justifikohemi duke thënë: «Unë bëra një gabim.» Salomoni po thoshte se ne duhet të flasim me kujdes dhe me ndershmëri përpara Perëndisë dhe përpara lajmëtarëve të Tij. «Lajmëtar i Zotit» në vargun 6 mund t'i referohet një prifti apo një përfaqësuesi të Perëndisë, që merr pjesë në flijim apo që është dëshmitar gjatë një betimi (sipas Ligjit dhe rregullave të Testamentit të Vjetër).

Marrëdhënia jonë me Perëndinë duhet parë si diçka shumë serioze. Është e kotë të ëndërrojmë gjëra të mëdha dhe të mburremi për shërbesën tonë ndaj Perëndisë (5:7). Jeta është serioze dhe, përpara Dhënësit të saj, duhet të afrohemi me respekt dhe përujlje.

Të njëjtat mendime gjenden te 1 Samueli 15:22. Sauli nuk kishte qenë në gjendje t'u bindej urdhërave të Perëndisë për të shkatërruar Amalekitët. Perëndia e urdhëroi Saulin që të shkatërronte gjithçka, por ai mendoi se do të ishte mirë të ruante disa nga bagëtitë më të mira për kurban. Ai, gjithashtu, la gjallë edhe mbretin Agag. Perëndia dërgoi profetin Samuel t'i tregonte Saulit sa i pakënaqur ishte me të. Në fillim, Sauli i tha se kishte zbatuar urdhërimet e Perëndisë. Ai kishte shpëtuar vetëm Agagun, me gjithë delet dhe qetë, të cilat kishte ndërmend t'i ofronte si flijime. Asnjëri s'do të ketë ndonjë kundërshtim për to, apo jo? Perëndia i pëlqen flijimet, apo jo? Samueli

tha: «Ndoshta i pëlqejnë Zotit holokaustet dhe flijimet si bindje ndaj zërit të Zotit? Ja, bindja është më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me kujdes është më mirë se dhjami i deshve». Flijimet për Perëndinë nuk kanë asnjë vlerë, nëse nuk i bindemi Atij. Shërbesa e zbrazët është një përpjekje e kotë. Ajo nuk do t'i sjellë ndonjë kënaqësi as Perëndisë dhe as njeriut.

PASURITË NUK MUND TË NA SJELLIN KËNAQËSINË (5:8—6:6)

Salomoni kishte parë se as pasuritë nuk mund ta kënaqin njeriun. Dëshira për fitim mund të bëjë që i pasuri të shtypë të varfrin (5:8–9). Kjo është arsyeja pse zëri i të persekutuuarit nuk dëgjohet nga ata që janë në pushtet. Ne nuk duhet të çuditemi kur shikojmë korrupsionin e drejtësisë. Ai tha: «Në rast se në provincë sheh shtypjen e të varfërit dhe shkëljen me dhunë të së drejtës dhe të drejtësisë, mos u habit nga kjo gjë; sepse mbi një pushtet të lartë ndodhet një më i lartë dhe mbi ta disa pushtete akoma më të larta» (5:8). Çdo pushtetar jepte llogari para një tjetri, kështu që ankesat drejtuar qeverisë mund të humbisnin ndërkaq dhe asnjë nuk do të pranonte përgjegjësinë për to.

Salomoni qe i shqetësuar, kur shikonte se burokracia përfitonte nga njeriu i thjeshtë. Ai mendonte se pushtetarët, që nga mbreti e poshtë, jetojnë të varur nga produktet e tokës. Në mënyrë të veçantë, njeriu i zakonshëm, meqenëse punon tokën, nuk duhet të shtypet. Njeriu i zakonshëm kontribuonte më shumë se të tjerët në jetën e kombit. Është i rrallë ai mbret që pranon këtë fakt dhe u kushton vëmendje kërkesave të të shtypurve. Kjo është një betejë tjetër e kotë në jetë. Ajo qeveri, që nuk e trajton me drejtësi njeriun e zakonshëm, shkatërron veten. Edhe pse kjo bëhet për të rritur fitimet personale, në vend të përfitimit do sjellë shkatërrimin.

Etja për të patur më shumë para nuk mund të shuhet kurrë (5:10–12). Sa më shumë të kesh, aq më shumë do të shpenzosh. Çfarë të mire gëzojnë ata që kanë para, veçse shikojnë se si paraja iu ikën nga duart? Në fund të fundit, të kesh një pasuri të madhe nuk do të thotë ndonjë gjë. Kush e bën gjumin më të qetë, njeriu i thjeshtë dhe punëtor apo i pasuri? Një punëtor mund të bëjë gjumë të rehatshëm, pa-varësisht nëse hëngri shumë apo pak para se të flinte. Por shqetësimi që ka i pasuri për

pasurinë e tij nuk do ta lërë të bëjë një gjumë të qetë.

Nuk ka kuptim të grumbullosh shumë pasuri, për ta humbur atë ndoshta në një çast, si rezultat i një ngjarjeje të papritur (5:13–17). Pasuria mund të humbasë si rezultat i një investimi të keq, mund të vidhet, apo të shpërdorohet. Pra, nuk mbetet asgjë për të investuar në të ardhmen e dikujt tjetër. Në të vërtetë kjo nuk është gjë e keqe, sepse ne tashmë e kemi parë se sa e padobishme është t'i lësh pasuri të madhe një tjetri, pasuri për të cilën ky njeri s'ka punuar as edhe një ditë të vetme. Salomoni po thoshte se sa e padobishme është të grumbullosh pasuri dhe ta humbasësh atë si rezultat i gabimeve të tua. Në fund të fundit, një njeri përfundon ashtu si lindi, pa asgjë.

Këto gjëra e shtynë Salomonin që t'i rikthehej konkluzionit të tij të mëparshëm: Është mirë që njeriu të gëzojë frytet e punës së tij me të cilat e ka bekuar Perëndia (5:18–20). Ata që kanë pasuri duhet ta pranojnë atë si një dhuratë nga Perëndia. Gji-thashtu, ata duhet të lutën që të kenë aftësinë për ta gëzuar dhe përdorur atë pasuri, ndësa janë në zotërim të saj. Kjo është, gjithashtu, një dhuratë nga Perëndia. Njeriu që vepron në këtë mënyrë nuk do ta kujtojë të kaluarën me keqardhje. Perëndia i jep atij gëzim në jetë.

Një problem tjetër me pasurinë është se Perëndia u jep disa njerëzve pasuri, por nuk u jep atyre shëndet për ta gëzuar atë pasuri (6:1–6). Kjo është e kotë, sepse ata vdesin dhe të tjerë do të gëzojnë pasurinë e tyre. Për një njeri që ka njëqind fëmijë dhe jeton deri në moshë të thyer, por që nuk është në gjendje të shijojë frytet e punës së tij, Salomoni mendonte se do të ishte më mirë të vdiste se sa të vazhdonte të jetonte (6:3). Po të kishte vdekur gjatë lindjes, ai nuk do të kishte parë dritën e diellit. Ai madje nuk do të kishte patur mundësi të njihje as emrin e tij. Edhe kjo nuk tingëllon si diçka e mirë, por, për Salomonin, është më mirë se sa të jesh një njeri i moshuar dhe jo i lumtur. Në qoftë se një njeri do të jetonte 2000 vjet, pa qenë kurrë i lumtur apo

i gëzuar, cili do të ishte qëllimi i jetës së tij?

PLOTËSIMI E DËSHIRAVE NUK MUND TË NA SJELLË KËNAQËSINË (6:7–12)

Dëshirat tona nuk mund të kënaqen kurrë plotësisht (6:7–9). Si i mençuri edhe budallai e kalojnë jetën duke punuar për bukën e gojës. As njeri dhe as tjetri nuk ngopen. Në fund, njeriu i varfër që është i mençur është më mirë se i pasuri që është budalla. I varfri mund t'i kontrollojë dëshirat e tij më mirë. Ai asnjëherë nuk ia lejon vetes të shndërrohet në një «fëmijë të përkëdhelur» që kërkon të realizojë çdo dëshirë apo tekë të tij. Është më mirë që të vlerësojmë dhe të përdorim ato që kemi, sesa të dëshirojmë për më shumë. Dëshira për më shumë është e kotë.

Përfundimi i pashmangshëm është: «Çfarë ka për të ndodhur do të ndodhë» (6:10–12) dhe çdo gjë është në dorën e Perëndisë. Ne duhet ta kuptojmë se jemi thjesht qenie njerëzore dhe nuk duhet të debatojmë me Perëndinë apo të kemi dyshime rreth Tij. Pa Perëndinë, gjithë përpjekjet tona janë të kota dhe të pakuptimta. Pra, çfarë fitojmë kur debatojmë me Perëndinë? Si mundet që ne, që jemi vetëm diçka më shumë sesa hije që ecin, të vendosim çfarë është më e mirë për ne?

KONKLUZIONI

Cili prej njerëzve mund t'i thotë një tjetri se çfarë e pret në të ardhmen? Në qoftë se ne nuk ia dedikojmë jetët tona Perëndisë dhe nuk i besojmë Atij për të mësuar se ç'është më e mira për ne, atëherë nuk kemi ndonjë shpresë për të zbuluar kuptimin e jetës.

Pa Perëndinë, jeta e njeiut nuk ka shpresë. Jeremia tha: «O Zot, unë e di që rruga e njeriut nuk varet nga fuqia e tij dhe njeriu që ecën nuk ka fuqi të drejtë hapat e tij» (Jeremia 10:23). Asnjë gjë që provojmë këtu në tokë nuk do të përmbushë dëshirat tona më të thella. I vetmi burim kënaqësie për ne është përkushtimi i sinqertë dhe i plotë ndaj Perëndisë. ■

Autor: J. L. May
Marrë nga studimi: "Cili është kuptimi i jetës"
© 2002, 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara